

NA TENKÉMLEDĚ

James
Patterson

KIO KAN

edice
KIOKAN

Copyright © James Patterson, 2016
This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights through
Graal Literary Agency.
Translation © Jan Mrlík, 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Postavy a události vylíčené v této knize jsou fiktivní.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými či mrtvými, je čistě náhodná
a autorem nezamýšlená.

Z anglického originálu CROSS THE LINE vydaného
nakladatelstvím Little, Brown and Company, Hachette
Book Group,
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Jan Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-148-8

Prolog

SMRT NA ROCK CREEKU

Jedna

Změnil si totožnost, jak to dělávala před bitvou spousta bojovníků. Za nocí, jako byla tato, si říkal Merkur.

Byl oblečený do černého od přílby s hledím až po boty s ocelovou špičkou. Zacouval s motocyklem do velkého rododendronového keře rostoucího u Rock Creek Parkway jižně od Calvert Street. Uvelebil se v sedle a motor nechal brumlat na volnoběh. V náručí držel LIDAR, světelný detektor a dálkoměr z armádních přebytků. Zaměřil přístroj na každé vozidlo, které ho míjelo, a kontroloval jeho rychlost.

Dvaasedmdesát kilometrů v hodině, přesně v limitu. Sedmdesát. Třiaosmdesát, běžná záležitost. Bezpečná čísla. Nudná čísla.

Merkur doufal, že zahlédne něco exotičtějšího a na displeji se ukáže pořádně vysoká cifra. Měl dobrý důvod věřit, že než noc uplyne, tak se takového pěkně nabobtnalého údaje dočká. Číhal přesně na tom správném místě, kde se něco takového dalo očekávat.

Rock Creek Parkway postavili ve dvacátých letech minulého století a navrhli ji tak, aby nenarušovala krásu zdejší přírodní scenérie. Točitá čtyřproudová vozovka měřila přes čtyři a půl kilometru a táhla se od Lincolnova památníku k severu mezi parky, zahradami a lesíky. Větвила se ve washingtonské Severozápadní čtvrti: pravá větev, Beach Drive, směřovala k severovýchodu, hlouběji do parku. Samotná Parkway pokračovala vlevo a stočila se zpátky k severozápadu na křižovatku s Calvert Street.

Šedesát devět, tolik ukazoval displej LIDARU. Sedmdesát pět, sedmdesát dva kilometry v hodině.

Tahle čísla ho nepřekvapovala. Parkway patřila do Národního seznamu historických míst a starala se o ni Služba národních parků, takže zde platil rychlostní limit sedmdesát dva kilometry za hodinu.

Jenže zatáčkovitá trasa této silnice se hodně blížila poměrům na okruhu některé z velkých cen, nejvíc z podobných tras v celém obvodu District of Columbia. Protáhlé zatáčky do S, šikany, nemnoho výškových změn, přímé úseky běžící souběžně s tokem říčky – to všechno se tu našlo a Parkway měřila skoro dvakrát tolik než slavný okruh Grand Prix v newyorském Watkins Glen.

Už jen tato charakteristika dělá ze zdejší silnice lákavý cíl, říkal si Merkur. Takže je jasné, že to někdo zkusí. Když ne tuhle noc, tak zítra nebo pozítří.

V novinách *Washington Post* četl článek, podle něhož pro každou noc platí větší pravděpodobnost než jedna ku třem, že nějaký bohatý kluk nebo starší chlápek, který důkladně vysává bradavku federálních financí, se vytasí s novým porsche nebo BMW s vyladěným motorem a vyjede na Rock Creek, aby si tam svůj stroj vyzkoušel. Taky to mohl udělat nějaký kluk z předměstí, který vzal tátovi jeho audi, nebo i mamina ve středních letech, možná i dvě spolu.

Všichni tihle lidé jako by tím byli posedlí. Každé tři noci v průměru jeden pokus, napadlo Merkura. Ale dnes je pravděpodobnost ještě vyšší.

Před několika dny sevřela americkou vládu rozpočtová krize. Došlo ke zmrazení financování policejních složek působících v parku. Nevyplácely se mzdy. Strážce parku poslali domů s dluhem na platu. Takže teď zde nehlídal nikdo jiný než on.

Ubíhala hodina za hodinou. Doprava prořídla, projelo jen sem tam nějaké auto, ale Merkur na ně pořád mířil LIDAREM, tiskl spínač a četl výsledek. Čekal. Ve čtvrt na tři ráno začal klímat a říkal si, že by to měl zabalit, když za-

slechl bručení velkoobjemového motoru auta, které vyjelo na Parkway z Beach Drive.

Už ten zvuk stačil, aby Merkur sevřel pravačkou rukojeť plynu, pootočil jí a nechal motor vyběhnout do otáček. Levou rukou namířil LIDAREM na zvuk bručícího motoru, který rychle přešel do kvílivého, vzteklého jekotu, a ten se k němu blížil.

V okamžiku, kdy zahlédl rozsvícené reflektory, stiskl tlačítko.

Přes sto patnáct kilometrů za hodinu.

Odhodil LIDAR do rododendronového křoví. Později se pro něj vrátí.

Kolem něho se prohnalo maserati.

Merkur otočil rukojetí plynu a pustil spojku. Vystřelil z křoví, přeletěl obrubník a dopadl na vozovku, až zadní pneumatika zapištěla a zakouřilo se z ní. Ocitl se ani ne sto metrů za italským sportovním vozem.

Dvě

Štíhlé černé maserati bylo zbrusu nové; podle toho, co Merkur zachytil pohledem, když se vůz prohnal kolem něho, hádal na quattroporte.

Merkur tahle exotická auta studoval. Maserati Quattroporte mělo šestiválcový přeplňovaný motor, dosahovalo maximální rychlosti přes 280 kilometrů za hodinu a pyšnilo se špičkovou převodovkou, odpružením i řízením.

Celkem vzato představovalo důstojného protivníka, právě tak vhodného k souboji na Parkway. Průměrný muž či žena by si mohli myslet, že tohle auto není možné na takto náročné trase předjet, zvláště ne na motocyklu.

Průměrný člověk by se v tom spletl.

Merkurův motocykl byl něco jako nejrychlejší dravec na dvou kolech a dokázal vyvinout rychlost přes tři sta kilometrů za hodinu, ale přitom se mrštně proplétal zatáčkami, vývrtkami a všemožnými zákruty, serpentínami a změnami povrchu, jaké může silnice na řidiče nastražit. Zvlášť to platilo pro řidiče, který ví, jak jezdit na velmi rychlém motocyklu, a Merkur to věděl. Řídil motorky celý život a byl přesvědčený, že je zvlášť nadaný k tomu, aby právě tenhle stroj vydržádl k nejvyšší rychlosti.

Sto třicet kilometrů za hodinu, sto pětáctyřicet. Před ním se rozzářila brzdová světla maserati, jež najíždělo do široké zatáčky, kterou se Parkway stáčela na východ. Řidič italského vozu však nebyl připravený na druhou zatáčku, jež navazovala a tvořila pozvolné obrácené S.

Merkur se řítit k tomu zelenáči, který se právě dopustil chyby; shýbl se nad řídítka, otočil plynem a rychle a elegantně najel do druhé zatáčky. Když z ní vyjel ven, dostal se těsně za zadní nárazník maserati a ujížděli společně rychlostí přes sto třicet v hodině.

Od toho místa se táhla Parkway asi půldruhého kilometru víceméně rovně k jihu a italské sportovní auto se na rovince pokusilo Merkurovi ujet. Maserati však nemohlo konkurovat výjimečnému motocyklu, který si Merkur nechal ještě zvlášť upravit.

Znovu se přilepil za záď sportovního vozu, levou rukou se pustil řídítek a uchopil do ní pistoli Remington 1911 přichycenou suchým zipem k palivové nádrži.

Sto třicet pět. Sto čtyřicet pět.

Před nimi Parkway vykružovala dlouhou, ale poměrně ostrou levou zatáčku. Maserati bude muset brzdit. Merkur ubral plyn, zařadil se za auto a čekal na svou chvíli.

Bezprostředně poté, co zazářila brzdová světla italského sportovního auta, motocyklista přidal plyn a přiměl stroj

k bleskovému zrychlení, takže se okamžitě ocitl vedle vozu, přímo vedle dvířek pro spolujezdce. Za okénkem nikoho neviděl.

Merkur nerozlišil u řidiče žádné podrobnosti, viděl jen nejasnou siluetu, na niž dvakrát vystřelil. Sklo ve dveřích se roztříštilo. Kulky drtivě udeřily do cíle.

Maserati se prudce vychýlilo vlevo, narazilo do svodidla, roztočilo se a klouzalo vnitřním jízdním pruhem. Merkurův motocykl opět prudce akceleroval, aby se vyhnul ohrožení. Pak Merkur zpomalil a přibrzdil, aby si připravil nájezd do blížící se levé zatáčky.

Ve zpětném zrcátku viděl, jak auto přeskočilo svodidla, narazilo do stromů, vybuchlo a začalo hořet.

Merkur necítil k řidiči vozu žádné milosrdenství ani lítost.

Ten zkurvysyn měl přece vědět, že rychlost zabíjí.

Část první

ZABITÝ POLICISTA

Kapitola 1

V obchodu Whole Foods vyšel Tom McGrath z uličky s bezlepkovými potravinami a napadlo ho, že vysoká, štíhlá žena v tmavozelených legínách a prošíváné bundě stejné barvy, která stála ve frontě před ním, zaujímá postoj jako baletka.

Bylo jí něco přes třicet, jejímu obličejí dominovaly výrazné lící kosti a mandlové oči a uhlově černé vlasy si stáhla v týle do koňského ohonu. Zdála se na pohled krásná, skoro exotická. Zřejmě vycítila jeho zkoumavý pohled, protože se po něm ohlédla.

S lehkým východoevropským přízvukem prohlásila: „Šouráš se jako starý prďola, Tome.“

„Taky se tak cítím, Edito,“ odpověděl McGrath, jemuž bylo kolem pětadvaceti a měl postavu mocného, ale poněkud přestárlého fotbalového obránce. „Bolí mě a tuhne v místech, kde by mě ani nenapadlo, že může něco tuhnout a bolet.“

„Tím se projevuje hodně let v zápřahu a málo tělesného pohybu,“ mínila Edita a do vozíku, který před sebou tlačil McGrath, přidala dvě láhve čaje z kombuchy.

„Já jsem se vždycky pohyboval. Ale ne takhle. A ne v pět ráno. V některých polohách jsem měl pocit, že se mi hlava nafukuje jako napité klíště.“

Edita se zastavila před regálem se zdravou zeleninou a začala vybírat věci do salátu. „Klíště? Co to je?“

„Vždyť víš, takový mrňavý brouk, který přenáší lymeskou boreliózu, ne?“

Zafrkala. „Takže na první hodině jógy nebylo vůbec nic, co by se ti líbilo?“

„Musím uznat, že se mi zamlouvalo být vzadu na konci tělocvičny a cvičit polohu kobry, když všechny ty tvoje krásné dámy, co chodí na jógu, přede mnou cvičily protahujícího se psa,“ odpověděl McGrath.

Edita ho dobromyslně plácla po paži. „Ale tys tenhle cvik nedělal.“

„Trochu jsem vypadl z tempa a nějak se mi zalíbilo, že jsem necvičil zároveň to, co ony.“

Zavrtěla hlavou. „Co to s vámi všemi je, chlapi? Vy jste pro mě pořád záhadou.“

McGrath vystřízlivěl. „Když už o tom mluvíš, nenašla jsi náhodou nic z toho, oč jsem tě onehdy požádal?“

Edita ztuhla. „Povídala jsem ti, že to není jednoduché, Tome.“

„Jen to udělej a skoncuji to s nimi.“

Odvrátila od něho pohled. „A co škola? Auto? Můj byt?“

„Povídal jsem, že bych ti pomohl.“

Rozrušená Edita namítla: „Oni na to serou, Tome. Oni...“

„Žádný strach. Válečník McGrath bude stát po tvém boku.“

„Ty jsi beznadějný případ,“ vzdychla, uvolnila se a pohladila McGratha po tváři.

„Ale to jen pokud jde o tebe,“ upozornil ji.

Edita zaváhala, pak mu poslala vzdušný polibek a zamířila k pokladně. McGrath jí pomáhal vyložit nákup z vozíku na pás.

„Proč se tváříš jako zatoulané štěně?“ zeptala se ho Edita, když jim pokladní začala odpírávat jednotlivé položky zboží.

„Já jsem prostě zvyklý mít ve vozíku potraviny a trochu nějaké té neřesti. Přinejmenším pivo.“

Ukázala na pás sunoucí se k pokladně. „Tohle je pro tebe lepší.“

McGrath se naklonil dopředu a láhev sebral dřív, než se jí chopila pokladní.

„Cliffton Dry?“

„Mysli si, že je to šampaňské vyrobené bez hroznů, z ekologicky pěstovaných jablek.“

„Když to říkáš...“, zabručel McGrath skepticky.

Zatímco skládal nákup do plátěných tašek, Edita zaplatila penězi, které vytáhla z malé ledvinky zapnuté kolem pasu. McGratha napadlo, co by asi říkali jeho kámoši z dětství na to, že tráví čas s ženskou, která kupuje Cliffton Dry namísto šesti plechovek budweiseru. Nejspíš by s ním nemilosrdně zametli. Když už ale Edita koupila to jablečné šumivé pití, no tak to zkusí.

Chápal, že jejich vztah je dost divný, ale docela nedávno usoudil, že Edita je pro něho z větší části výborná volba. Starala se, aby byl šťastný. A taky se zasloužila, že se cítil mladý a uvažoval mladě, což bylo také hodně dobré.

Popadli nákupní tašky. Vyšel za ní do vlahého mrholení, po němž se leskl chodník. Směrem k jihu po Wisconsin Avenue už začínal houstnout provoz, přestože bylo docela brzy ráno, ale na sever ještě doprava ušla.

Od obchodu se pustili jižním směrem, Edita o krok napřed.

V následující vteřině McGrath zahlédl periferním viděním záblesk ohně, uslyšel *bum-bum-bum* rychle následujících výstřelů z pistole a cítil, že ho zasáhly kulky, jedna z nich do hrudi. Po zásahu padl na zem.

Edita začala křičet, ale trefily ji další dvě kulky, a tak padla vedle McGratha a ekologické potraviny se rozkutálely po zakrváceném chodníku.

Pro McGratha se to všechno dělo už jen vzdáleně a zpomaleně. Bojoval o každý nádech. Cítil se, jako by ho někdo praštil palicí do žeber. Dál už reagoval, jako by ho řídil nějaký autopilot. Našátral mobilní telefon, který měl v kapse krátkých teplákových kalhot.

Vymáčkal 911 a tupě pozoroval, jak se po chodníku kutálí láhev Cliffton Dry, která se ani nerozabila, a vzdaluje se

od něho. Ozval se dispečer. „Tady Distrikt, 911. Jak vám mohu pomoci?“

„Postřelený policista,“ zakrákal McGrath. „Blok třicet dva nula nula, Wisconsin Avenue. Opakuji, postřelený policista...“

Cítil, jak ho opouští vědomí a svět kolem se začal zakalovat. Telefon mu vypadl z ruky a McGrath se jen s námahou podíval na Editu. Nehýbala se, tvář měla prázdnou, bez výrazu.

Ještě než McGrath zemřel, zašeptal: „Promiň, Edit. Promiň mi to všechno.“

Kapitola 2

Když jsme s Johnem Sampsonem vylezli z civilního vozu na Rock Creek Parkway jižně od Massachusetts Avenue, spustil se lehký deštík. Bylo teprve půl druhé ráno, ale vlhkost vzduchu už se blížila hodnotám parní sauny.

Levý jízdní pruh byl uzavřený a parkovaly v něm vozidlo koronera a dva hlídkové vozy Metropolitního policejního oddělení ve Washingtonu, kolem kterých postávali policisté. Ranní špička v těchto místech bude příšerná.

Když nás zahlédl mladší z policistů, zatvářil se překvapeně. „Oddělení vražd? Ten chlap ve sto padesáti narval auto do stromu.“

„V době nehody tady byla hlášena střelba,“ řekl jsem.

Sampson se zeptal: „Známe totožnost oběti?“

„Auto bylo registrované na Aarona Peterse z Bethesdy.“

„Díky, strážníku,“ řekl jsem a vydali jsme se k vozu.

Maserati leželo koly vzhůru, pravou stranou omotané kolem paty kmene velkého japonského javoru. Celý sportovní vůz byl hodně ohořelý, okna chyběla.

Koronerka, baculatá, drzá a velice schopná rudovláška Nancy Ann Bartonová, klečela vedle auta u dvířek řidiče, nahlížela dovnitř a svítila si do vozu výkonnou baterkou.

„Co si o tom myslíš, Nancy?“ zeptal jsem se.

Bartonová se po nás podívala, a když mě uviděla, vstala a řekla: „Taky tě zdravím, Alexi.“

„Ahoj, Nancy,“ pozdravil jsem. „Máš něco?“

„Žádné, přeju dobré ráno.“ Ani „přeju skvělý den.““

Usmál jsem se na ni. „Přeju skvělý den, doktorko.“

„To už je lepší,“ přikývla Bartonová a zasmála se. „Promiň, Alexi, já jsem trochu ze staré školy. Pokouším se mezi lidi vrátit trochu slušnosti, nebo aspoň mezi lidi kolem sebe.“

„A jak se ti to daří, Nancy?“ zeptal se Sampson.

„Vlastně docela dobře.“

„Je tohle podle tebe normální nehoda?“ zajímalo mě.

„Možná,“ pokrčila rameny a znovu dřepla vedle auta.

Klekl jsem si vedle ní, ona zamířila kužel světla z baterky do nitra maserati a ukázala mi řidiče. Visel vzhůru nohama na bezpečnostním pásu, na hlavě měl opálenou přilbu Bell s částečně roztaveným hledím, na krku vyztužený límec, a byl oblečený do nehořlavé kombinézy značky Nomex, právě takové, jakou používají závodníci při velkých cenách, včetně rukavic a bot.

„Ten oblek fungoval,“ konstatovala Bartonová. „Pokud můžu vidět, oheň ho nikde nepropálil skrz. Hodně pomohl i airbag. A taky tahle vnitřní ocelová vyztuž.“

„Aaron Peters,“ řekl Sampson s pohledem upřeným na displej mobilu. „Někdejší pracovník kanceláře Senátu, úspěšný lobbista v ropném odvětví. Žádný div, že si mohl dovolit tohle auto.“

Vstal jsem, abych vydoloval vlastní baterku, a zeptal jsem se: „Nepřátelé?“

„Já bych myslel, že úspěšný lobbista v ropném odvětví musí mít už z principu nějaké nepřátele.“

„Nejspíš ano,“ přisvědčil jsem a zase si dřepel vedle vozu. Rozsvítil jsem baterku a přejížděl jsem světelným kuželem po vnitřku auta. Světelný kruh jsem zastavil na černé kovové krabičce přimontované na palubní desce.

„Copak to je?“ zeptala se koronerka.

„Jestli se nepletu, je v té schránce uložená kamera, nejspíš GoPro. Třeba si natáčel svou jízdu.“

„Mohlo by něco takového přežít požár auta?“ zapochyboval Sampson.

„Snad budeme mít štěstí,“ řekl jsem a pak jsem zamířil světelným kuželem na zčernalou řidičovu přílbu. V horní části jsem si všiml jakési prohlubně, která vypadala, že tam nepatří.

„Už jste ho vyfotografovali?“ zeptal jsem se.

Bartonová přikývla. Sáhл jsem dovnitř a uvolnil přezku na podbradníku přílby. Jemně, ale pevně jsem za přílbu zatahal a objevil se obličej Aarona Peterse. Zdálo se, že oheň se jeho nomexové kukly vůbec netknul, ale tkanina byla prosycená krví vyteklou ze dvou průstřelů Petersovy lebky.

„Žádná nehoda,“ konstatoval jsem.

„Jasná věc,“ přisvědčila Bartonová.

Zazvonil mi telefon. Chtěl jsem vyzvánění ignorovat, ale pak jsem zahlédl, že volá policejní náčelník Bryan Michaels.

„Zdravím, náčelníku.“

„Kde teď jsi?“

„Na Rock Creek,“ odpověděl jsem. „Máme tady ropného lobbistu zavražděného v jeho autě.“

„Nech to být a jedte do Georgetownu. Náš člověk to koupil jako jeden z dvojice chodců a já chci, aby na místě činu dělal ten nejlepší.“

Vstal jsem a kývl na Sampsona. Pustil jsem se klusem k našemu vozu a zeptal se: „Kdo to je, náčelníku?“

Řekl mi to. Žaludek mi v břiše udělal veletoch.

Kapitola 3

Sampson připlácl na střechu auta bublinu majáčku, pustil sirénu a už jsme se hnali ke Georgetownu. Všiml jsem si, že lehký deštík konečně přestal. Na telefonu jsem navolil číslo vyšetřovatelky detektivního oddělení Bree Stoneové čili mé ženy. Bree měla ten den svědčit u soudu a doufal jsem, že...

Bree hovor přijala a zeptala se: „To auto na Rock Creek byla nehoda?“

„Vražda,“ odpověděl jsem. „Ale pro tvou informaci – Michaels nás právě poslal do Georgetownu. Dvě oběti střelby. Obávám se, že jednou z nich je Tommy McGrath.“

Následovala dlouhá chvíle ohromeného ticha, než Bree vykotala: „Proboha, Alexi! Myslím, že se mi udělá špatně.“

„Já jsem na tom stejně. Měl bych něco vědět?“

„O Tommym? Nevím jistě. S ženou jsou už nějakou dobu odloučení.“

„Důvody?“

„O osobních věcech jsme spolu nemluvili, ale mám takový pocit, že ho to docela žralo. A taky mu vadilo, že na novém místě už nedělá na živých případech. Povídal, že mu chybí to chození po ulicích.“

„To si budu pamatovat. Až dojedeme na místo činu, pošlu ti textovku.“

„Díky,“ řekla. „Já se budu muset jít vyplakat.“

Zavěsila a mně se v žaludku znovu ozval protivný kyselý pocit, protože jsem věděl, kolik pro ni McGrath znamenal. Tommy býval poněkud kontroverzním náčelníkem

detektivů washingtonské Metropolitní policie čili naším šéfem. Ale před nějakou dobou, když Bree ještě pracovala jako mladší vyšetřovatelka a McGrath zpracovával živé případy, ji vzal pod svá ochranná křídla a radil jí, dokonce jí po jisté krátké období dělal partáka. Učil ji po celou dobu, kdy stoupala po žebříčku detektivů, a právě on doporučil, aby začala pracovat na velkých případech.

McGratha coby velitele oddělení jsem vnímal jako schopného a spravedlivého úředníka. Dokázal být pořádně tvrdý, někdy si trochu hrál na politika, prostě policajt, který si umí nadělat nepřátele. Jeden z jeho někdejších partáků si dokonce myslel, že McGrath si na něho zasedl, podstrčil nějaké důkazy proti němu a zařídil jeho vyhození od policie.

Ovšem jako detektiv disponoval Tommy vytříbenými instinkty. Také ho opravdově zajímali lidé a uměl jim naslouchat, a jak jsem řídil auto přes město na místo činu, došlo mi, že mi bude hodně chybět.

U bloku číslo 3200 na Wisconsin Avenue už stála hlídková auta s rozsvícenými majáky, mezi nimi se hemžili uniformovaní policisté a místo činu bylo ohrazeno páskou. Zaparkoval jsem v ulici o kousek dál a chvíli jsem se připravoval na to, co uvidím a co budu dělat.

Roky jsem pracoval jako vyšetřovatel u FBI i u Metropolitní policie, takže jsem se dostal na stovky míst, kde došlo k vraždě, a obvykle jsem pracoval uzavřený v jakémsi psychickém brnění, které mi zajišťovalo citový odstup od obětí. Jenže teď šlo o Tommyho McGratha. Jeden z našich lidí padl. Odněl to dobrý chlap, kterého jsem znal, a to nadělalo v mém brnění pořádné díry. Všechno jsem to prostě bral osobně, a pokud se zabývám objasňováním vraždy, nelíbí se mi, když se z toho to pro mě stane osobní věc. Můj styl je přistupovat k věci racionálně, analyticky a všechno bedlivě pozorovat.

Vystoupil jsem z civilního vozu a snažil se vžít do role nezaujatého pozorovatele. Když jsem ale došel na zakrvavené místo činu a viděl McGratha v jeho cvičebních krátkých a tričku, jak leží vedle krásné ženy v dresu na jógu, oba mrtví po vícenásobném zásahu střelnou zbraní, zamával mi ten chladný, racionální Alex Cross na rozloučenou. Tohle *bylo* osobní.

„Měl jsem McGratha rád,“ ozval se Sampson a černou tvář přitom měl tvrdou, jako vyřezanou z ebenu. „Měl jsem ho hodně rád.“

Přišel k nám jeden ze strážníků a pověděl nám, co se podle původních výpovědí svědků asi odehrálo. Podle nich směrem k McGrathovi a té ženě přijelo nějaké auto. Pak se ozvaly výstřely, napřed tři, potom dva. Na tom se shodli všichni svědci.

Prvně byl zasažen McGrath, po něm neznámá žena. Propukl chaos, jak to bývá vždycky, když se někde začne střílet. Svědkové se vrhali pryč z možné palby, hledali úkryty a bezpečí, což je naprosto pochopitelné. Lidé mají právo chránit vlastní život, ovšem jejich strach a panika mi ztěžují práci, protože si musím být jistý, že tyhle silné emoce jim nezastřou zdravý úsudek nebo nezkreslí to, co mají uchováno v paměti.

Svědci na nás čekali v obchodě Whole Foods, ale než jsem vešel dovnitř, obešel jsem kruhem místo činu. Viděl jsem ekologické potraviny ležící kolem těl obětí: čerstvá zelenina, svíčky ze včelího vosku a dvě rozbité láhve čaje z kombuchy.

V odtokovém kanálku asi tři metry od těl se válela láhev Cliffton Dry, jakéhosi šumivého jablečného vína, což jsem považoval za divné.

„Nač to koukáš, Alexi?“ zeptal se Sampson.

Pokrčil jsem rameny. „Myslel jsem, že Tommy McGrath pil pořád budweiser.“

„Takže ta flaška byla její. Patřili ti dva k sobě?“

„Bree mi říkala, že McGrath je od manželky odloučený.“

„Rozvod je vždycky možným motivem vraždy,“ zahuhlal Sampson. „Ale tohle mi spíš smrdí podsvětím.“

„Myslíš?“ zapochyboval jsem. „To přece není běžná sprška kulek, kdy střelec jen doufá, že něco trefí. Tady jde o přesnou střelbu. Pět výstřelů. Pět zásahů.“

Podívali jsme se na ženu, jejíž podivně zkroucené tělo zůstalo ležet na boku.

Všiml jsem si, že má u pasu ledvinku, natáhl jsem si rukavice a klekl na zem, abych se do ní podíval.

Kapitola 4

Kromě tří set babek v padesátidolarovkách obsahovala ledvinka také studentský průkaz z právnické fakulty Americké univerzity a řidičský průkaz pro District of Columbia, obojí na jméno Edita Kravická. Chyběly jí jenom tři dny do dvaatřicátých narozenin a bydlela kousek od obchodu Whole Foods.

Našel jsem také dvě navštívenky se zdobným nápisem KLUB FÉNIX – NOVÁ NORMALITA. Těžko říct, co to bylo za podnik. Podle navštívenek pracovala Edita Kravická v tom klubu jako certifikovaná koučka 2. třídy. Co mělo *tohle* proboha znamenat? Pod názvem klubu stálo telefonní číslo do Virginie a jakási adresa ve Vienně nedaleko koncertního centra Wolf Trap.

Vstal jsem a v duchu se ptal: *Co jsi byla zač, Edito Kravická? A co jsi měla společného s náčelníkem detektivů McGrathem?*

Šli jsme se Sampsonem do obchodu Whole Foods a tam jsme našli rozklepané svědky. Tři z nich tvrdili, že celou tu hrůzu viděli.

Melanie Wintersová, pokladní, nám řekla, že ti dva spolu zrovna odešli z obchodu, oba žertovali a smáli se. Wintersová tvrdila, že podle ní bylo Tomovi a Editě Kravicové spolu dobře, jako by mezi nimi fungovala dobrá chemie, i když si ve frontě před pokladnou McGrath stěžoval, že mu Edita nechce dovolit, aby si koupil pivo.

Podíval jsem se po Sampsonovi. „Co jsem říkal?“

Pokladní dál líčila, že když McGrath s Kravicovou odešli, začala přerovnávat prázdné krabice u čelní výlohy. Zrovna se dívala ven, když pomalu přijel tmavomodrý sedan se staženými okýnky a z něho začaly létat kulky. Wintersová se vrhla na podlahu a tam zůstala ležet, dokud střelba neskončila a vůz s pištěním pneumatik neodjel pryč.

„Kolik lidí sedělo v autě?“ zeptal se Sampson.

„To nevím,“ vrtěla hlavou. „Viděla jsem jen tři záblesky a slyšela výstřely.“

„Odkud šly ty záblesky?“ zeptal jsem se pro změnu já. „Zepředu, zezadu, nebo z obou okýnek?“

Zamrkala. „To nevím jistě.“

Lucas Phelps, student čtvrtého ročníku střední školy v Georgetownu, stál na chodníku asi půl bloku na jih od obchodu. Měl v uších sluchátka a poslouchal nějaký rozhlasový pořad a do toho začala střelba. Student si myslel, že střelba patří do programu, dokud si nevšiml, že McGrath s Kravicovou leží na zemi.

„Co to bylo za vůz?“ chtěl vědět Sampson.

„Víte, já se v tom moc nevyznám,“ odpověděl Phelps. „Čtyřdveřové auto? A mělo nějakou tmavou barvu.“

„Kolik lidí bylo uvnitř?“ zeptal jsem se.

„Myslím, že dva,“ mínil Phelps. „Z mého úhlu se to dalo těžko poznat.“

„Viděl jste záblesky výstřelů?“

„Jasně, když jste mi to připomněl...“

„Odkud vycházely? Z předního okénka, ze zadního nebo z obou?“

„Zepředu, aspoň myslím. Všechno se to sběhlo strašně rychle.“

Třetí svědek, jistý Craig Brooks, byl živoucím důkazem toho, že se vyplatí postupovat po trojicích, protože se tak člověk nejspíš dozví pravdu. Dvaasedmdesátiletý penzionovaný agent ministerstva financí přicházel po chodníku od severu, mířil do Whole Foods, aby nakoupil nějaké „bezlepkové pitomosti“, které chtěla jeho žena, a v tom začala střelba.

„V autě seděli tři lidé a jeden na předním sedadle střílel z pistole Remington 1911 ráže pětáctyřicet.“

„Jak to víte?“ podivil se Sampson.

„Tu zbraň jsem viděl a u obrubníku leží čerstvá nábojnice od pětáctyřicítky.“

Podíval jsem se směrem, kterým ukazoval, a přikývl jsem. „Dotýkal jste se toho?“

„Nejsem blbec.“

„Toho si cením. Značka auta? Model? Poznávací značka?“

„Byl to nějaký auták od GM, čtyřdveřový, s tmavým lakováním, ale matným, jako by to byla jen základní barva. Z karoserie obrali všechny identifikační znaky a zakryli poznávací značku.“

„Muži? Ženy?“

„Všichni měli na hlavách černé masky a baseballové čepice,“ zavrtěl Brooks hlavou. „Ale dobře jsem viděl na čepici toho, co střílel, když projížděli kolem mě. Červená s logem Redskins.“

Vzali jsme si jeho telefonní číslo, abychom v jeho výsledku mohli později pokračovat, a já jsem vyšel zpátky před

obchod. To už dorazil tým kriminalistických techniků a začali dokumentovat místo činu.

Zůstal jsem stát, abych si všechno důkladně prohlédl, když už jsme měli tři verze toho, jak střelení proběhlo. Jako by se mi před vnitřním zrakem odvíjel filmový záznam.

„Ten střelec byl víc než dobrý – musel mít střelecký výcvik,“ pronesl jsem.

„Ještě jednou, prosím?“ reagoval Sampson.

„Musel to být profík, aby dokázal střílet z auta jedoucím rychlostí řekněme mezi pětadvaceti a třiceti kilometry v hodině a zasáhnout pohybuující se cíle pětkrát z pěti výstřelů.“

„Obtížnost závisí na úhlu střelby, ne?“ řekl Sampson. „Tedy kdy a odkud začal střílet, že ano, ale jinak souhlasím – na tuhle akci se musel ve střelbě cvičit.“

„A prvotním cílem byl McGrath. Střelec napřed na něho vypálil tři rány, než otočil zbraň proti Kravicové.“

Jeden z kriminalistických techniků pořizoval fotodokumentaci a reflektorem z matného hliníku si přisvětloval oběti. Podíval jsem se na mrtvého McGratha nejméně šestkrát. Pokaždé to bylo o něco jednodušší než předtím. Pokaždé jsme si byli o kousek vzdálenější.

Kapitola 5

Když dojde k zabití policisty, rychle se to roznese. Než jsme se Sampsonem proklouzli uličkou za budovou obchodu Whole Foods, stačil se na Wisconsin Avenue usadit mediální cirkus. Nechtěli jsme mluvit s novináři dřív, než jim budeme mít co říct.

Sotva jsme sedli do auta a Sampson se rozjel, zavolal jsem náčelníku Michaelsovi a podal mu zprávu.

„Kolik mužů potřebuješ?“ zeptal se mě, když jsem skončil.

Zamyslel jsem se a řekl: „Čtyři, pane, včetně vyšetřovatelky Stoneové. Ona se s McGrathem přátelila. Bude to chtít vyšetřovat.“

„Domluveno. Dám je dohromady co nejdřív.“

„Dopřejte nám hodinu,“ požádal jsem ho. „Chtěl bych se zastavit u McGratha v bytě, než se vrátím do kanceláře.“

„Obrátte každý kámen, Alexi,“ požádal mě náčelník.

„Spolehněte se, pane.“

„Budeš se muset podívat na Terryho Howarda.“

„Slyšel jsem, že Terry je v dost mizerném stavu.“

„To nevádí. Jakmile se to rozkřikne, budeme muset prokázat, že jsme si ho ohlíželi.“

„Postarám se o to sám.“

Michaels zavěsil. Chápal jsem, že už na něho začal působit stále sílící tlak, aby našel vraha.

Když někdo zabije kamaráda policistu, každý se snaží, aby se pachatel dopadl co nejdřív. Chcete dát najevo solidaritu, bleskově případ vyřešit, někomu nasadit želízka a dopravit ho k soudu.

Jenže na druhé straně člověk nechce dělat uspěchané závěry dřív, než sesbírá všechny důkazy. Teď, když bude na případu pracovat šest detektivů, budeme několik dalších dnů rychle a zběsile shromažďovat všechna fakta. Čeká nás dřina ve dne v noci.

Zavřel jsem oči a několikrát jsem se zvolna a zhluboka nadechl. Připravoval jsem se na těžkou robotu, která nás čeká, a na odloučení od rodiny.

Vyhlídku na těžkou práci mi nevádila, odloučenost od zbytku rodiny ano. Jsem raději, když je doma živo. Případám si pak jako člověk nějak víc spojený se zemí. A díky tomu jsem taky rozumnější policajt.

Auto zpomalilo. „Jsme tady, Alexi,“ oznámil Sampson.

McGrath bydlel v bytě v přízemí přestavěného řadového domu nedaleko Dupont Circle. Vytáhli jsme klíč, který u sebe nosil náš mrtvý šéf, a odemkli si vchodové dveře.

Otevřely se na dobře naolejovaných pantech a vpustily nás do střídmě vybaveného obytného prostoru se dvěma polohovacími křesly, televizorem se zakřivenou obrazovkou, zavěšeným na zdi, a sloupečkem kartonových skladovacích krabic v koutě. Působilo to dojmem, jako by se tam McGrath ještě tak docela nenastěhoval.

Než jsem mohl Sampsonovi cokoli říct, někde uvnitř bytu něco zaskřípalo a slyšeli jsme někoho utíkat.

Vytáhl jsem zbraň a sykl: „Sampson, vem to zadem.“

Parták se otočil a sprintem se rozběhl a rozhlížel se po nějaké průchozí uličce. Já jsem procházel McGrathovým bytem s pistolí v ruce, pohyboval jsem se rychle a přitom jsem si všiml, jak málo majetku vlastnil náčelník detektivního oddělení.

Celý byt jsem prošel ve chvíli, zašel jsem do kuchyně a našel tam otevřené okno. Vystrčil jsem hlavu a kolem mě se prohnal Sampson. Podíval jsem se, kam to běží, a viděl jsem, že pronásleduje mladého muže, bělocha, oblečeného v džínsech, černém tričku s logem AC/DC a černé baseballové čapce naražené na divoké změti ježatých blond vlasů a se štítkem staženým do obličeje.

Očividně to byl vynikající běžec, atlet. Na zádech nesl černý batoh, ale i tak se spíš pohyboval skoky, než že by běžel, takže vzdálenost doslova polykal a neustále zvětšoval náskok, který měl před mým partákem. Otočil jsem se, proběhl McGrathovým bytem, skočil do auta, pustil maják a sirénu a vyjel, abych běžci odřízl cestu.

Proletěl jsem křižovatkou Pětadvacáté ulice a I Street a zahlédl jsem záda prchajícího, který se zrovna vyhnul chodci a zmizel na konci bloku. Bylo ohromující, jak rychle dokázal tu vzdálenost překonat – Sampson teprve v té chvíli

vybíhal z uličky a měl na toho kluka ztrátu už nejméně sto metrů.

Naštval jsem se, přišlápl plyn a vyřítil se za ním, ale věděl jsem, že v té chvíli už nás porazil. I Street se na konci bloku prudce stáčí, mění se ve Dvacátou šestou ulici, která v Rock Creek Parku končí jako slepá, a všude kolem je spousta křoví a terénních útvarů, v nichž se spolehlivě ztratí každý, kdo dokáže takhle utíkat. Kupodivu jsme vzdušnou čarou nebyli daleko od místa, kde toho dne brzy ráno havarovalo a vybuchlo černé maserati.

Vypnul jsem sirénu, zastavil vedle Sampsona a vystoupil z vozu.

„Jsi v pořádku, Johne?“

Parťák, celý zlitý potem, stál předkloněný, opíral se dlaněmi o kolena a lapal po dechu. „Viděl jsi, jak ten kluk utíkal?“ zaskuhral. „Jako ten Flash z komiksu nebo co.“

„No, taky jsem koukal,“ přikývl jsem. „Otázka je, co tenhle Flash hledal v bytě Tommyho McGratha.“

Kapitola 6

O dvě hodiny později vyšetřovatelka Bree Stoneová vjela do elegantního West Langley na virginském předměstí McLean.

„Co si ty myslíš, že měl Tommy ve svém notebooku?“ zeptal se jí detektiv Kurt Muller, starší chlapík usazený na sedadle pro spolujezdce. Nakrucoval si konečky stříbrného kníru, takže ty už samy držely v pevných zakroucených špičkách.

„Něco, kvůli čemu ten notebook ukradli a možná ho kvůli tomu i zabili,“ odpověděla Bree, která myslela na schůzku, z níž právě odjeli, a na novinky, které jim pověděli Alex a Sampson.

Měli toho na přemýšlení spoustu, ale celkem nepochybovali, že rychle běžící zloděj sebral McGrathovi z jeho domácí kanceláře počítač a nejspíš i záložní disk. Odborníci na IT z metropolitního policejního oddělení už probírali McGrathovy pracovní soubory a jeden detektiv prohlížel záznamy všech bezpečnostních kamer rozmístěných ve vzdálenosti šesti bloků kolem Whole Foods. Jiný špičkový vyšetřovatel pátral ve všech starých McGrathových případech, jestli snad nepracoval na něčem, co by mohlo vést až k jeho zastřelení.

Alex požádal Bree a Mullera, aby navštívili McGrathovu odloučenou manželku v jejím domě v McLeanu ve Virginii, zatímco Alex se Sampsonem se hodlali zaměřit na Editu Kravicovou a Terryho Howarda.

„Slyšel jsem, že Howard je marod,“ zahuhlal Muller.

„Ani nechci pomyslet, že by byl do tohohle namočený,“ odtušila Bree a soustředila se na řízení.

„Ani já,“ přikývl Muller. „Bývali jsme kamarádi.“

Zpomalila, protože zahlédla poštovní schránku s adresou, kterou hledala, a odbočila na dlouhou příjezdovou cestu k rozlehlému přízemnímu domu s podkrovím. Boky budovy kryly cedrové šindele a obklopovala ji bujná zelená zahrada.

„Tohle muselo stát pěkný balík,“ poznamenala Bree.

„Milion sedm set padesát tisíc,“ řekl Muller. „Díval jsem se, než jsme vyjeli.“

„Copak si policejní náčelník může dovolit takový dům?“

„Byl koupený za manželčiny peníze,“ odpověděl Muller.

„Přinesla do manželství svěřenský fond.“

To Bree přimělo, aby zařala zuby. Když zaparkovala, nadhodila: „Jak je možné, že jsem tohle nevěděla?“

„Dovolím si hádat, že tě sem nikdy nepozvali na večeri nebo na grilování, co?“

„V životě jsem tady nebyla.“

„To já jo,“ zafuněl Muller a soukal se z auta.

Vypravil se napříč přes příjezdovou cestu a Bree ho následovala. Když jim ke dveřím chybělo asi šest metrů, otevřely se a vycházel z nich vysoký, uhlazeně vyhlížející muž v obleku šitém na míru a s kuffíkem v ruce. Zahlédl je a zastavil se.

Za ním se ve vchodu objevila žena něco po čtyřicítce s pískově plavými vlasy, tělem vytrénovaným z tenisu, ale s opuchlými červenými očima a zmučeným výrazem ve tváři.

„Kurte!“ zavolala na Mullera rozechvěle. „Mě to ničí, když tě vidím v takovéhle situaci.“

Muller přikývl. „Mě taky, Vivian.“

Dobře oblečený muž se k ní otočil.

Vivian McGrathová roztržitě mávla jeho směrem. „Kurte, tohle je Lance Gordon, můj právník. Víte, Lanci, detektiv Muller pracoval pro Tommyho.“

„To my oba,“ ujistila ji Bree.

„Je mi líto, že jste všichni utrpěli takovou ztrátu,“ řekl Gordon. „Vivian, zavolejte mi, kdykoli byste ode mě něco potřebovala.“

„Děkuji vám, Lanci,“ přikývla. „Opravdu si toho cením.“

Právník našpulil rty, pokývl hlavou a pak prošel kolem Mullera a Bree. Když se vzdaloval, Bree zaujala zvláště povědomá vůně, která se za ním táhla. Specifický sladký odér. Nedokázala ji však nikam zařadit.

Bree s Mullerem přistoupili k vdově McGrathové. „Musí to být těžké, Viv. Bez ohledu na to, co se mezi vámi stalo,“ zamumlal Muller.

Bree zapomněla na Gordona a soustředila se na Vivian, které se objevily v očích slzy a polykala naprázdno, aby zvládla přívál citů.

„Je to tak,“ přisvědčila hluše. „Už jsem ho ztratila dávno. Ale tohle... Je to prostě...“

Muller ji neohrabaně poplácal po rameni. „Viv, tohle je vyšetřovatelka Bree Stoneová. Patříme ke zvláštní skupině, která pracuje na Tomově případu. Vede to Alex Cross.“

Vivian se chabě usmála. „Pro Tommyho jen to nejlepší.“

Pak položila ruku s dokonalou manikúrou Bree na paži a řekla: „Často o vás mluvil, paní Stoneová. Prosím, pojdte dál. Mohu vám nabídnout kávu?“

„To budete hodná,“ odpověděla Bree a Muller jen přikývl.

Prováděla je místnostmi, které mohly sloužit jako ilustrace do magazínu *Architectural Digest*, až došli do kuchyně se stropem s přiznanými trámy, krémově bílými skříňkami a kaštanově hnědým sporákem.

Nad pracovní deskou se leskly měděné hrnce. Každíčkový povrch byl bez poskvrnky. Každý nůž a kousek kuchyňského náčiní byly na svém místě, až to na Bree působilo dojmem sterility. Na ledniče nevisely žádné obrázky, na příhrádce se nepovalovala hromádka pošty, v dřezu nečekalo žádné nádobí.

„Posaďte se, prosím,“ vyzvala je Vivian a ukázala na židle v jídelním koutě. „Co chcete vědět? Jak můžu pomoci?“

„Pokud víme, žili jste s Tomem odděleně,“ řekla Bree.

„Ano, byli jsme odloučení.“ Popotáhla nosem. „Co byste rádi? Espresso? Latté?“

Bree řekla: „Já bych si dala preso.“

„Mně latté,“ zahuhlal Muller a přihladil si knír.

V jednom koutě kuchyně stál kávovar a Bree odhadovala, že ta mašinka mohla stát její měsíční plat. Vivian stiskla knoflík, přístroj vypustil páru, zasyčel a vyplivl černou kávu, která božsky zavoněla.

Když před ní Vivian položila šálek a konvičku s mlékem, Bree pronesla: „Pokud jde o to odloučení...“

Vdova McGrathová jako by ztuhla, překřížila paže na prsou a zeptala se: „Co je s ním?“

„To byl Tomův nápad?“ zeptal se Muller. „Nebo tvůj?“